

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 8.

Tolvte Session.

6te Møde.

Tirsdagen den 9de October Kl. 1.

(Forsat).

Besæfely: Jeg skal blot tillade mig med Hensyn til Spørgsmaalet om indenrigs og udenrigs Fart at gøre opmærksom paa, at de Udtryk, der findes i Forordning. 10de Jan. 1840, ere aldeles klare, og det er dem der henvises til i Lovudkastets § 1, der efter min Mening skjælnes imellem indenrigs og udenrigs Fart. Naar der nu spørges om, hvortil denne Forskjel bestaaer, siger Frdn. af 1840, at enhver Skipper er forpligtet til at føre Journal, „naar han fører et dansk Skib paa Reiser, der gaae vesten for Vinten fra Texelen til Lindsnes og østen for Klagenvalde og Calmar.“ (Lehmann: Det ene begynder ikke, hvor det andet slipper) Det Farvands, der ligger indenfor disse to Vinter, er indenrigs Fart, og det udenfor disse Vinter er udenrigs Fart. Dette er i mine Tanker saa klart, at der ingen Tvivl kan være derom. Med Hensyn til, at den ærede Taler antog, at enhver Skipper kunde give en Matros Titel af Styrmand, skal jeg bemærke, at dette ikke lader sig gjøre. Efter § 5 forhyres Mandskabet hos vedkommende Vaterchout og indføres i Listen enten som Matros eller Styrmand. Men her staar udtrykkelig, at Ingen maa udmonstres som Styrmand, uden at han har Bevist for at have taget Styrmandsexamen.

Justitsministeren: Ibet jeg, da Sædnevrigsministeren er forhindret fra at være til-

stede, paa hans Vegne tager Ordet, tør jeg forudsætte den Bemærkning, at det hverken er noget behageligt eller let Hørv uden videre Barsel at tage Ordet i en Forhandling med Hensyn til en Lov, med hvis Udarbejdelse man ikke har haft Noget at gjøre, og som dreier sig om et Anliggende, for hvilket jeg for en stor Deel er og maa være fremmed. Jeg tør altsaa gjøre Regning paa Thingets Velvillie og Overbærelse. Det ærede Medlem, som først havde Ordet (Lehmann), begyndte med en Bemærkning med Hensyn til § 8. Den gik ud paa, at det i og for sig maatte betragtes som Noget, der var af en for stor Uregelræmsighed ligeoverfor de Grundsaetninger, som nu gaae igjennem Lovgivningen, navnlig igjennem Loven af 29de Decbr. 1857, at Skipperne skulle være forhindrede fra at faae flere Børgerskaber. Det forekommer mig dog, at der i hans specielle Stilling vel kunde være Afstiftigt, der taler for at ordne Sagen saaledes, som Loven har gjort det. Naar der i Motiverne til Loven er blevet anført Hensynet til Søfartnæringens egen Bestaand, saa synes den at maatte medføre, at den Paagjældende, hvad hans egentlige Virksomhed angaaer, kommer til saavidt muligt ene at beskæftige sig med den, da det, naar der gaves ham Afgang til at drive flere Næringsveie, vilde blive Tilfelbet, at han i det Mindste for lang Tid af Aaret vilde være ude af Stand til at beskæftige sig umiddelbart med den Næring, hvortil han, udenfor sin Søfartnæringsvei, maatte have faaet Afgang, og det lader sig vel neppe nægte, at der fra denne Side i alt Fald kunde reises væsentlige Betænkeligheder mod at tilstede det. Det er ganske vist, som den ærede Rigsdags-